בצלם

רשמים מירושלים

המבנות שבה מהלכה וניכנסנו לתחום העיר ירושלים! אותה העיר אליה נכספה נפש כל יהודי בשעה היו שם "וכל מגדלון תלוי תורה - ודבר יהוה מירושלים". ירושלים עיר מעבר עיר שלום בה הוצתה רק אמש אש הקרב, והאוכלת בכל מאורתה. כביד וקדושת העבר אופפים על העיר. חוסים בדתי המדינה, פני הבנות, המאפיים מימים, שקטים הרחובות ושלווים. רחוקים משאון ורעש, ומשכים מאורה. רוח ירושלמית קרה נשבה בוקר והשיקה בצמאות העצים - והקור חובר אל האולם מבעד המלבושים. הוום מאוסר ומאופל על פני שמש מעל ואטה הכל במעטה הקור והמפחדים, אור ירושן משמשים בעיבוריהו ובמה בכל.

העיבור הירושלמי

בכר העבר, הקרח, הסגל, המגדר, המחסור, והבאלה, קלות בהרס והיומים ושניקת הבבורים, השלו את חותמן על פני כל אדם ואדם, רבות סבל העיבור הירושלמי בגופו ורוחו, אוק איתן עמד אל בשעות מצור קשות, עת שנות ושבול הקיל כל נפש. ובכל אלה רק מעטים עצבו את המעיבה הקשה, והמבעבעת להבנת העבר, קשר בל ינתק קשרים בני ירושלים לנחלתם ולקדושתן הנצחית, לבם לב בנים אוהבים, בשלום ובמלחמה בחיים ובמות עליהם אחיהם הם מאשרים את עמלם ומאוחדים על יסוד תקומת ירושלים. הוום שבים הנוים לתקנם, הבתים הבנוים והחדשים נבנים מחדש עצים נטועים ונטועים נטעים על מקום הגדועים. (המשך יבוא)

בביק המוסדות כתה ג'

יא אדר

היה הבבר לפני 11 שנה. בגלל הדלתון עמדו 3 עשרות חברים בנגב
בהתנועה שמלאו את האדמה שם וחמס. אנשי תל-חי לא עמדו לקרוא את
רב הישוב, לרבת הרומה, ובעת זרה יבנו בולם על הדרום.
מגיני תל-חי ענו: את תל-חי לא נפקיר. הם יבשו עיים יעקבו את
הישובים הלא מבוצר, נאבד לנבח את הגליל. ועמדו הבחורים הגבורה
אלה הגוים. גם הסרדים סלו לא אנשי תל חי עשרת אלפים
ורק אחר עשה עמה שבלא הבלמו לכבוש את תל חי.
לפני נפילת תל חי נפקדו שלושה ישובים. גם אחר שבוע מוסיפות הדמים
בגליל הגיעו האנשים לקיבוצים. גם תל חי נשארה שוממה. בכל שנה
בארם בני הארץ לתל-חי לקבש את כבודם של הנופלים.
בשנת תרצ"ג בום יום בארבר התיוסדו בתל חי חוטי הנוער העובד
בארץ ובקלו אליהם להקים את תל חי למקום ישוב ויתקנו את הבתים
ויעשו קן לנוערות עם, לתל חי, ולשם ישלחו בני הנוער מחוץ לארץ
והם יתחבבו על תורת עבודת אדמה ותפארתו, אחר שעברו את הבשרתם עלו
גם הם על הקיבוץ ויעשו ישוב, ואתה נמצאים בתל חי עדי שנה
בשנה קבוצות נוער עובד. והיום בארץ יש לנו כבר עדינה עובדות
נכבדות נכבדות גם את אלה שקיבשו את שמם ונפלו על אדמת
ישראל ועל נבוב ישראל

כתבה כ

בל הארץ לבנו תל-חי

מה הורים לנו יוסף טרומפלדור

יוסף טרומפלדור סגל הגדרה והרבון אשר לו את אבני אודים רבים. אולם לישראל הספר הקטנים בגדה ובגליל כח עמדה ורבון כבה? ישראל אלה אשר עמדו בגדרה הם תלמידיו של יוסף. ובדרכו הלכו, הוא הורים לנו אות אומץ-לב ואיכלו לא עמדו יוסף ותדריו בעמדתן והיו נסגים, כי אין היו העמדים יותר האויבים מתקיפים ביותר עוד ואין היה עבדנו קשה עד מאוד. בדרך יוסף, עוות היא דרך אלא רתיעה, בעד עם בבאו ההגנה לישראל והרחיב את גבולות הארץ מגבול הלבנון ועד גבולות אשר לא חמו בגבולות. ובבאו ההגנה לישראל נבח. לא יאוש בבר מאתנו הוא ועד ט חדרו אשר נפלו אותו על המעבה בתל-חי.

כתה ה'

המגדה

על גדעה נשאה רמה
עמדה מגדה, מגדה בודמה
ועליה ניבה הארה הגבול
לקרות כל אויב הוא נכון לבל.
הוא עמד על מגבת גידור
ועליה תמיד הוא ישמור
הגידור הוא גדם יבו אותת
ובשניה הדרה עדה, ועתה הוא עמנו.
אך לנבח נעבדו בלבדנו.

כתה ה'

חלום

בוקר אחד בביתי לבדי, בחלום שמעתי קול קורא בשמי. הסתובבתי,
הסתובבתי ולא הייתי כלום, אי מה! אולי הוא יודע מי הקול, קיבלתי לב
כי חשבתי שנרדמה לשמוע את קולות מיי, בוקשו עיני והתישבתי על הריצפה.
הקול הלך לבדו. היה הדבר בהתחלת המאה ה-18 כאשר נשתלתי על ידי אבי
אחד בארצה המנו. ובכה עברתי כ-100 שנה בדרכתי ונלמתי אותה, ובחלום אחד
בא אל שלושה אנשים בנשים הבינו את האובר אשר עברנו כרתו אותי בחמרים. אבן
אחד יהיה הסלע הבא לעשות אמנו קרשים לאניות אבותינו בפלוגות, הם הבטיחו לבית מלאכה
לאניות והתכנו לכמה עבדים (נגה כאבר) ואחר הישקנו בחומרים חזקים לאניה ובכה הייתי
הולך בקו בין קלה לחמבורג, בתור ספינת נוסעים עד שבועות אחד הוטענו עלי
17 תלתלים כבדים, ונסעתי להשתתף בקרב יום אשר היה על יד "נרבינו" אשר
בטוחה הבטחות, בחלתי קרב נשארתי אבל הטוקים המלך עד 1945 הייתי משמש
באניה שבדולה בשור בין ניוה ובין לברפול, הם אחד היה בה בהתחלת 1914
בחיתי ובבה הסמכו עלי בימקום בשור, הרבה אנשים וילדים ובכה נסענו
כ-3 שבועות עד שהגענו לארץ-ישראל, אבל לפני הארץ
הקשה תפסו אותנו שוטרים בריטים הוכיחו בבחינות
כל הנוסעים שהיו עלי, ואותי הביאו לגלות בסנה קלה
ובם חיכיתי 3 חודשים עד שבועות אחד בחיתי תחנה רבה ומבולבלה
כל המלחים הישנים נסעו לאנגליה ובמקומם באו אחרים אמנו הארץ עם מלחים
אחרים, ואחרי שבועות הלו אותי לחוף והחלו לפרק אותי ואת כל האניה
והמכרו את הסנים אל אוטומובילים גדולים, האוטו שלי נסע לאחוז אחד
שנראה לי שהיה שמו בסתר-חיים ושם הניחו אותי בסימה חדולה ובאמצע
שנרדמתי עד שבאו ולקח אחד לקח אותי הבדרים שלי חוכבת עלי לקח
אחד אל אחד ים עלו הבדרים חתיכות עלי ובהלו לכבות עלי בקול
הקרבות. בסדור כמה שבועות היו בא אל לאחרה אמנה ובין אותי אלה
שוב,

כתבה כ

יום החסידות

יצאנו בבוקר לשדות שלנו. היום היה בהיר ורוח קלה נשבה. התאנה המשונה שבבית אבא את העץ היה העולן בלי בלבד. אנו הלכים ופנינו נשאות קדימה. והנה ניראות לנו מהאופק נקודות לבנות, קטנות. בתחילה היה נדמה לנו כי אלו נקודות שנו ובלי לאט לאט היתקרבנו למקום והנה, לבקה של חסידות, הן היו בחורות יש אשר ראינו גם את הבתים השחור על גבהם, אלה הן החסידות שנוסעות, מאוסטריקה לאוירופה ועוברות על פני אבלנו. מקבנו אותן הן גם כשהן עפו אלה אלה. לפתע נראו לנו הצרצרים כשהם נוסעים לחסידות בעסון הגדול, המשק הטולל היה לשדות שלנו על יפ בלפי. כעת השדות מריקים. עמדנו על גבעת - תל כשמלמעלה נראו השדות בבעם הירקרק הבל שנו היה לנו בלמניה. סיימנו קבת בשדות ותצרנו הביתה.

כתה ו'

טיולנו לשדות הבלתה

הלכנו על כבסי הגבעות. ולפנינו השתרעו השדות החרושים בגנם החום. בקבה השדות הוריקה חלקה ירוקה ועל יבה ביבה קטנה אשר קינו השמש השוו לה ברק של זהב. על אחת הגבעות נראו החשות בגיבעון הקופר, אשר רק לפני חדשים אספר היו מיבי הצרצרים. רק לפני שנה היו שדות בלתה שבקיבתנו של הצרצרים. לאחר שבנעבו קוי הרצית בלפי ההרים, עדו חלקות אלה לרשותנו.

כתה ו'